

---

# 0 život

---

Lysa Walder

## Úvod

Vždycky jsem byla dobrodružná povaha. Myslím, že právě díky tomu jsem jako nebetyčně naivní šestnáctiletá žába utekla k velkému matčinu zděšení k cirkusu. Kdo by se jí divil? Ne každý rodič sní o takové kariéře pro své dítě. Ovšem otec strávil nějaký čas jako potulný muzikant, takže kouzlu života na cestě dobře rozuměl.

Čtyři roky jsem v manéži cvičila na visuté hrazdě, žonglovala, balancovala na obrovském míči, jezdila na koni a hrála partáka v klaunských scénkách. V jednom představení jsem dokonce vystupovala v kratičké roli principálky, a to hlavně proto, že jsem jako jediná mluvila anglicky bez přízvuku! S cirkusem jsem objela Velkou Británii, Irsko a Evropu a naštěstí jsem si nepřerazila vaz. Ostatně jsem si nepřerazila vůbec nic.

Když mi bylo dvacet, byl nejvyšší čas odejít od cirkusu a začít se připravovat na budoucnost. Přihlásila jsem se na zdravotní školu. Proč jsem si vybrala práci zdravotní sestry? Abych byla upřímná, vlastně ani nevím, jestli jsem o tom tenkrát přemýšlela. Nejspíš jsem se v televizi často dívala na seriál *Casualty*. Už po třech měsících od nástupu do školy jsem se s nadšením vrhala na nebohé, nic netušící pacienty.

Konečně jsem se dočkala své první směny. Dorazila jsem celá rozpačitá, se sesterským čepcem složeným z tvrdého papíru a ve fešné, naškrobené uniformě, dychtivá zachraňovat životy. Prvním úkolem, jímž mě pověřila vrchní sestra, bylo pomoci staniční sestře, která ošetřovala staršího muže za zástěnou.

„Dobrý den, vrchní mě poslala, abych vám pomohla,“ zvolala jsem radostně.

„Výborně,“ staniční na to. „Postavím tady pana Smithe. Umyla byste mu zadek?“

To myslíte vážně? chtělo se mi vykřiknout. Byla jsem zděšená. Ještě nikdy se mi nestalo, abych musela mýt dospělému muži podělaný zadek. Vždyť říkám, že jsem byla naivní. Přesto jsem se do svěřeného úkolu svědomitě pustila. V duchu jsem však spřádala plány, že zdrhnu. Brzy si najdu jinou práci, utěšovala jsem se. Tohle už v životě nebudu dělat!

Nakonec jsem ale z oboru neutekla, protože přes onen veskrze nepříjemný vstup mě začalo ošetřovatelství bavit. Ke konci studia ve třetím ročníku jsem strávila nějaký čas na oddělení urgentního příjmu (ED – Emergency Department), kde „ošetřovatelství“ vypadalo přesně tak, jak jsem si vždycky představovala: bylo hektické, vzrušující a nepředvídatelné. Na urgentu je každý den jiný. Zkrátka podle mého gusta.

Během stáže na ED jsem jeden den musela sledovat práci záchranné služby. Některé ženy mě už dřív varovaly před muži pracujícími na záchrance.

„Je to banda děvkařů,“ řekla jedna.

„Všechno to jsou sexistický čuňata,“ dodala druhá.

„Dej si pozor, nebo jim budeš celý den jenom vařit čaj.“ Už tehdy pracovaly na záchrance ženy, byly však v naprosté menšině.

Když jsem dorazila na výjezdovou základnu, kde jsem měla absolvovat pozorovací stáž, byla jsem pěkně vyklepaná. V čistounké sestřerské uniformě jsem byla značně nesvá. Sedět v takovém binci s celým záchrannářským osazenstvem! Hrůzou jsem nebyla schopna vydat ze sebe ani hlásku. Panovala tu úplně jiná atmosféra než v ženském kolektivu, na nějž jsem byla zvyklá v nemocnici, a konverzace byla místy na hony vzdálená politické korektnosti.

Jeden ze záchrannářů mi nabídl čaj. Nešije na mě boudu? pomyslela jsem si a celá rozechvělá odpověděla: „Ano, děkuji.“ Žádnou boudu na mě nešil, prostě mi podal hrnek se strašně silným čajem. Čekali jsme na první zavolání. Seděla jsem, úzkostlivě si stahovala sukni přes kolena a horkým čajem jsem si spálila ústa. Byl vážně ukrutně silný. Ale já byla moc nervózní na to, abych se ozvala.

Po chvíli se ozval první telefon. Zvedli se dva záchrannáři. „Tak co, jedeš s námi?“ zeptal se Steve, ten vyšší. Vděčná, že nemusím dopíjet ten příšerný lomcovák, jsem se k nim připojila. To jsme ještě netušili, že Steve byl předurčen stát se mým manželem (nic netušící blázen!).

Vyrazili jsme k případu, světla blýskala, sirény vřískaly.

Říkáme tomu „pořádná práce“. Srdeční zástava. Přímo v terénu jsem sledovala záchranáře Steva, jak zavádí postižené ženě rourku do hrdla, aby jí mohl začít dopravovat kyslík do plic. Odborně se to nazývá intubace. Pak píchl jehlu do žíly, aby zajistil cestu pro podávání tekutin a léků na obnovení srdeční činnosti, což je úkon označovaný jako kanylace. Já jsem mezitím prováděla srdeční masáž, abych byla taky něco platná. Poté jsme ženu uložili na převozní lůžko a naložili do sanity. Z dispečinku zavolali v rámci krizové komunikace do místní nemocnice a Nigel nás tam vezl se zapnutými modrými světly a s kvílící houkačkou. Vzadu v sanitě jsme celou cestu do nemocnice paní resuscitovali. Něco takového jsem nikdy dřív nedělala. Byl to pro mě pořádný adrenalin.

Když jsme dorazili do nemocnice, třásla jsem se jako kotě. Z ohonu mi vypadl celý pramen vlasů; z namáhavé resuscitace, kterou jsme prováděli celou bezmála desetikilometrovou cestu, jsem byla rozpálená a zpocená. Měla jsem odřená kolena a na punčochách puštěná oka, jak jsem při srdeční masáži klečela na chodníku. Vypadala jsem jak troska, ale byla jsem nadšená.

Případalo mi to naprosto úžasné. Jak se ale v takových případech bohužel často stává, žena nepřežila. V tu chvíli mi už bylo naprosto jasné, že je to práce, která mě bude bavit. Bylo to přesně to prostředí, v jakém jsem chtěla pracovat.

V roce 1993 jsem dokončila studium na zdravotní škole a stala se registrovanou všeobecnou sestrou. Sehnat na začátku devadesátých let místo na urgentním příjmu nebylo lehké. Nebyla volná místa. Musela jsem se zapsat do pořadníku, začít pracovat jako staniční sestra na interním oddělení a doufat, že jednou budu mít možnost zabývat se akutní medicínou. Abych si zvýšila šanci, tajně jsem podala žádost ještě na záchrannou službu – a za šest měsíců jsem byla přijata. Konečně se vrátím k práci na cestách. Jenomže tentokrát to nebude s kočujícím cirkusem a v bikinách s flitry. Tentokrát budu vyrážet v kanadách s ocelovou špičkou s Londýnskou záchrannou službou (London Ambulance Service).

V dubnu 1994 jsem začala pracovat jako záchranářka se základním stupněm odborného vzdělání (EMT – Emergency Medical Technician). EMT tvoří většinu týmu působícího v přední linii, který reaguje na všechny typy tísňového volání (volání na telefonní číslo 999) a vykonává základní úkony

zajišťující resuscitaci, provádí defibrilaci, při níž se obnovuje správná srdeční činnost při arytmiích, aplikuje řadu akutních léků a poskytuje další péči.

Roku 1996 jsem se rozhodla pro vyšší stupeň záchranářského vzdělání a v roce 2003 jsem ve studiu pokračovala na univerzitě a stala se jednou z prvních londýnských praktiček záchranné služby (ECP – Emergency Care Practitioner). ECP také řeší všechny telefonáty 999, ale v Londýnské záchranné službě často pracují samostatně a jezdí v osobních autech. Protože všichni ECP jsou zároveň záchranáři, jsou posíláni k případům přímého ohrožení života, jako je srdeční zástava nebo úrazy. ECP v automobilu se může po ulicích pohybovat trochu snáze a zahájit léčbu dřív, než přijede záchranářská posádka v sanitě.

K náplni práce ECP patří na opačném konci širokého spektra činností řešení méně závažných postižení, jako jsou drobnější poranění či onemocnění. V takových případech nebývá nutné pacienty odvézt do nemocnice. ECP může nemocného plnohodnotně vyšetřit a zhodnotit jeho stav na místě a často poskytne péči či ošetření, jež se tradičně provádí v nemocnici. Může provádět různá vyšetření a ihned začít podávat nejrůznější léky včetně antibiotik.

Mnozí ECP pracují také na odděleních pro lehčí poranění, na pohotovostech, urgentních příjmech a v záchranných službách. To znamená, že mohou pracovat po boku dalších zdravotníků a mají příležitost něco se od nich naučit. Dovednosti získané v různých podmínkách pak lze uplatnit v terénu. Za to jsou vděční zvláště starší lidé nebo ti, již jsou nuceni setrvávat doma, neboť někteří z nich vůbec nemusejí být převáženi do nemocnice. ECP může rovněž odesílat pacienty k praktickému lékaři, zprostředkovat kontakt s komunitní sociální službou nebo se zdravotnickým pracovištěm zajišťujícím další péči. Proto byla ta práce tak obohacující: bylo nesmírně uspokojivé být v pozici, jež dovoluje někomu pomoci a nechat ho doma, šťastného a usměvavého.

Z Londýnské záchranné služby jsem roku 2014 odešla. Dnes žiju na starém statku vysoko v horách na severu Toskánska. Pravidelně se vracím pracovat do Centra urgentní péče v jižním Londýně jako odborná záchranářka.

Není pochyb, že tahle práce podněcuje obrazotvornost. Právě proto jsem se rozhodla napsat o ní knihu. Zdá se, že v současných společenských podmínkách se lidé o naši práci velmi živě zajímají. Hlavně jsem ale chtěla, aby

moje děti poznaly, co bylo důležitou součástí mého života, chtěla jsem ji uchovat navždy. Ráda bych v této souvislosti zdůraznila, že všechny myšlenky a pocity vyjádřené v jednotlivých příbězích jsou jen a jen mé. Nikdy bych netvrdila, že v tomto smyslu reprezentuju všechny své kolegy. Je však třeba připustit, že příběhy, které budete číst, by mohl vyprávět každý z nás. Všichni jsme přivolaní ke smutným, bolestným, děsivým, podivným či směšným případům. Rozhodně na ně nemám žádný monopol!

Lidé, s nimiž jsem v záchranné službě spolupracovala, byli fantastická banda. Nikdy jsem se tak hlasitě – či od srdce – nenasmála, jako když jsme si vyprávěli v místnosti plné nepořádku s přáteli a kolegy vtipy. Spjoval nás stejný smysl pro humor a hodně jsme se stýkali i mimo práci. Dokonce si myslím, že je velmi málo pracovišť, v nichž panuje taková soudržnost jako u nás. Možná i to je důvod, proč pracovníci záchranečků spolu často chodí nebo se vzájemně vdávají a žení. Sama jsem toho důkazem, protože jsem si vzala Steva. Není neobvyklé, že si personál záchranečků často bere zdravotní sestry, doktory a další pracovníky z ostatních záchranných služeb. Asi proto, že máme tolik společného, například nutnost zvládat vyčerpávající střídání směn. A samozřejmě, vypořádat se s životem a smrtí.

## DROGOVĚ ZÁVISLÍ

Předávkování heroinem se k nám obvykle dostane jako „mladý muž, kolaps“ nebo „tíženě dýchání“ – při předávkování heroinem přestává postižený dýchat. Když totiž někdo vytočí 999, aby takový případ oznámil, není pravděpodobné, že by šel s pravdou ven. Pokud jsou to uživatelé heroinu, je jejich hlavní starostí neupozornit na sebe policii.

Toxikomani, kteří si kupují heroin prodávaný na ulici, vůbec nic netuší o čistotě drogy. Může být říznutá jinou látkou. Nebo mohou dostat špatnou dávku. Během několika vteřin po vpíchnutí domněle správné dávky do žíly mohou přestat účinně nebo dokonce úplně dýchat, jejich kůže získá šedofialovou barvu a kvůli nedostatku kyslíku dojde k zástavě srdeční činnosti.

Občas se stane, že předávkování heroinem vede k velmi rychlému konci. V některých případech je však dýchání pouze oslabené. Takže pokud jsme přivoláni včas, je šance, že drogově závislého člověka zachráníme. V takové situaci jim můžeme podat lék, který stále vozíme s sebou. Jmenuje se narkan (v Česku naloxon) a dokáže zvrátit účinky opioidů, jako je morfin či heroin. Narkan účinek nadměrné dávky drogy neutralizuje během minut.

Když ale uživatele heroinu zachráníme před smutným koncem, kupodivu to neznamená, že by nám byli vděční nebo že by se jim ulevilo. Jakmile se projeví účinek narkanu, jsou hned na nohou, bdělí – a naštvaní. Dívají se na to tak, že vydali peníze za heroin, a my si přijedeme a z jejich „bláženého světa“ je vyvedeme! Neuvěřitelné, že? Ale neříkáme: „Promiňte, ještě před chvílkou jste byli skoro mrtví, a přesto vás pořád zajímají jenom drogy?“ Ano, zajímají je jenom drogy. Po našem zásahu často hned odejdou.

Je to nebezpečnější, než by se mohlo zdát. Heroin totiž přetrvává v krvi déle než protijed, takže může znovu dojít k zástavě dechu. Máme-li podezření, že okamžitě zdrhnou, což někdy poznáme podle určitých příznaků, můžeme jim píchnout další injekci narkanu. Nechceme, aby se zase sesypali. Pro nás to znamená udělat v nepříznivé situaci maximum možného. Ovšem jen pokud nás nechají.

Závislí na drogách bývají někdy verbálně agresivní. Časem si ale uvědomíte, že na vás mířené nadávky a urážky opravdu nejsou nic osobního. Jsou určeny obecně všem, kdo tu práci dělají. Ženy jsou „zkrvené blondaté děvky“ nebo „trapné blondaté krávy“. Nosíte-li brýle, jste „brejloun“. Holohlavý záchranář (jako můj muž) je „plešoun“. A tak dále. Urážky či agrese bývají mnohem ostřejší, když se snažíte pomoci někomu na cracku. Heroin alespoň trochu zklidňuje, ale s člověkem na cracku není žádná rozumná řeč. Jenom ztráta času.

Dnes v noci mě a mého muže Steva přivolali na známou adresu. Zchátřalá nocležna, nesmírně deprimující budova, zanedbaná, omšelá, léta nevy-malovaná, neudržovaná. Za recepčním pultem špinavé, neholené, otrhané individuum, cigáro pevně sevřené v ústech, ten chlap připomíná Onslowa, povaleče ze seriálu *Keeping Up Appearances* (*Zachovávat dekorum*) ztvárněného Geoffreyem Hughesem. Celé to tam páchne tabákem, zatuchlinou, potem – a zoufalstvím.

„Máte volný pokoj na dva týdny v srpnu?“ vtípkuje Steve s šibeničním humorem; víme, že bez humoru se to někdy těžko zvládá. Zavolali nás k „problémům s dýcháním“ – jsme si ale naprosto jisti, že se tu někdo předávkoval heroinem.

„Sem mě nikdy k ničemu jinému nevolali,“ utrousím směrem ke Stevovi, když jdeme za Onslowem zaplivanou chodbou do zaplivaného pokoje, v němž to silně čpí marihuanou.

Na židli u okna sedí zhroucený asi dvacetiletý mladík. Žádný pěkný pohled. Kůži má nafialovělou, posetou skvrnami. Tvář a hrudník pokrývá škraloup ze zaschlých zvratků. Další tři lidi, dva muži a dívka, tam jenom tupě stojí, bez náznaku jakékoli emoce. Jsou totálně sjetí.

Jeden z mužů ukáže na židli. „Je mu blbě,“ řekne jakoby nic. „Museli jsme ho oživovat.“

„Kdy s vámi naposledy mluvil?“ zeptám se a pokládám brašnu na zem.

„Před pár minutama.“

Se Stevem se snažíme přesunout kluka z židle na podlahu, abychom ho mohli začít resuscitovat. Jenomže s ním nelze hnout. Je tuhý jako prkno. Jako kdyby do té židle vrostl. Jsem trošku zmatená. Ztuhlost znamená rigor mortis, posmrtnou ztuhlost, kdy všechny svaly na těle ztuhnou a znehybní. Spolehlivý indikátor smrti, protože k němu dochází během prvních dvou hodin po úmrtí a zhruba po osmi až dvanácti hodinách je tělo ztuhlé úplně. Takže ten mladík je mrtvý už hodiny. Nikoli minuty.

„Jste si naprosto jistý, že s vámi ještě před několika minutami mluvil?“ ptá se Steve.

„Jo, hejbal se a všecko.“

Nepravděpodobné.

Steve a já jako záchranáři víme, že to v žádném případě nemůže být pravda. Ten muž je na sto procent mrtvý. A to nejspíš už drahnou chvílí.

Vtom přichází další záchranář, aby nám pomohl. Zastavuju ho, nemůžeme už nic dělat. Znovu se pokoušíme dostat z té trojice nějaké vysvětlení: co se stalo?

Tentokrát jejich příběh nabírá drobet jiný směr.

„No, byli jsme celou noc vzhůru, kecali jsme. Asi v šest ráno jsme si všimli, že přestal dechat. Obživovali jsme ho a rozdejchal se, fakticky. Pak jsme ho posadili na židli. Určitě se hejbal. Tak jsme si pak šli koupit do bufetu slatinovej sendvič.“

Dobré, co? Ale ať si o jejich chování myslíte cokoli – nechají polomrtvého kamaráda samotného, protože se zčistajasna rozhodnou, že si opatří snídani –, tito lidé jsou bytostně přesvědčeni, že udělali správnou věc. Ani nás nezapadne věřit jim, že se ho snažili oživovat. Udělali jen to, že po návratu

z bufetu zdráhavě zavolali na 999. To už byl jejich kamarád mrtvý několik hodin.

Byla přivolána policie a případ byl uzavřen jako „podezřelé a neočekávané úmrtí“, ale nás nikdo o důkazy nežádal. Mladík se patrně neúmyslně předávkoval. Měl ale smůlu, že fetoval ve špatné společnosti. Zkrátka si neuvědomili, že je mrtvý. Což ale není nic neobvyklého. Spousta lidí nepozná mrtvého člověka.

V televizi nebo ve filmech je smrt často násilná, všude musejí téct potoky krve. Fiktivní smrt bývá velice dramatická. Kdežto v realitě většina lidí umírá zcela nedotčená. A vypadá docela pokojně.

Poměrně často vejdete do domu a někdo vám řekne: „Je nahoře, drahoušku. Je úplně klidná.“

A úplně mrtvá.

## KREV A SKLO

Léto v městě. Zrovna jsem se vrátila z úžasné dovolené u Gardského jezera s pěti děvčaty: slunce, víno, jezero a spousta báječných lidí. Teď mám podobenkovou depresi, která na člověka obvykle padá po změně prostředí, a tážu se: Proč nežiju v Itálii? Nebo tak něco. Dnes s námi jezdí inspektorka provozu Ellen, bývalá zdravotní sestra. Jejím úkolem je dozorovat práci praktiků záchranné služby při jednotlivých výjezdech. Smyslem je sledovat rozhodovací proces na místě zásahu. Supervizi uskutečňujeme několikrát do roka – a někdy bývá velmi užitečná, obzvláště u závažných případů.

Je osmnáct hodin. Ještě čtyři hodiny. Ale Ellen už končí. Doteď byl docela klid. Ovšem sotva pomyslím na to, že ji vysadím na základně, volají nás k závažné události: čtyřicetiletý muž, krvácení z paže, krev z rány stříká, jde to z tepny. To je stav, při němž může člověk vykrváct, a to velmi rychle. Ellen se rozhodne, že pojede se mnou. Vyplavuje se nám adrenalin, siréna houká na plné pecky. Jedná se o pracovní úraz a od průmyslové zóny, kde se zraněný muž nachází, nejsme daleko. Někdo venku nám mává, aby nás na-



směroval, a my úspěšně přijíždíme na místo a kupodivu rovnou přímo tam, kde je nás třeba.

Muž sedí na židli u stolu, nohy položené na druhé židli. Přesunuli jej z místa, kde k nehodě došlo. Jeden ze spolupracovníků stojí vedle něho a drží mu poraněnou paži ve výšce. Dalšímu se podařilo nahonem zaimprovizovat z utěrky škrtidlo a obtočit ho kolem krvácející pravé paže. Se škrtidly jsem trochu opatrná. Jejich obliba kolísá. Mohou úplně přerušit průtok krve končetinou, a pokud se nechávají na místě moc dlouho, je to nebezpečné.

„Jak dlouho to má na sobě?“ vyzvídám a prohlížím si mužovu tvář. Je bledý, úplně bez barvy. Po obličejí se mu řine pot. Ano, zdá se, že je v šoku. A teď už se mu začínají protáčet oči v sloup.

„Už jdu, už jdu,“ mumlá.

Ale jděte, pomyslím si. Vypadá to, že by mohl každou chvíli ztratit vědomí. Na druhou stranu může pouze reagovat na úlek z toho všeho, hlavně na tu spoustu vlastní krve. Závodíme s časem. Měřím mu tlak a přitom nás dva jeho spolupracovníci zpravují o tom, co se přihodilo. Díkybohu to jsou racionální, nekomplikované osoby. Nezpanikařili, neztratili nervy. Což je naprosto zásadní.

„Telefonoval jsem s přítelkyní a najednou slyším, jak šíleně řve,“ vysvětluje jeden z nich. „Dokonce i přítelkyně to v telefonu slyšela. Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaký vtíp. Řekl jsem jí: ‚Ále, to je Bob, on by asi chtěl záchranku.‘ Neuvědomil jsem si, že křičí: ‚Do prdele zavolejte mi okamžitě záchranku!‘ doopravdy.“

Když se přihnul k rozrušenému Bobovi, aby mu pomohl, viděl, jak z obrovské rány na paži stříká krev. Bob nesl veliký kus tabulového skla a náhodou s ním do něčeho vrazil. Sklo se rozbilo a ostrý stěp mu rozřízl předloktí takřka na kost. Krev prýštila všemi směry – určitě přeseknutá tepna. Zraněný může rychle, v řádu minut, zemřít. Ale naštěstí tihle dva chlapíci neuhnuli. Postupovali naprosto správně, vytočili 999, ránu stáhli utěrkou, posadili ho a dolní končetiny mu podložili druhou židlí. Zvednout raněnému nohy je přesně to, co byste měli při podobných nehodách vždy udělat: díky tomuto opatření se krev z dolních končetin přesune do životně důležitých orgánů. Kolegové se rozhodovali rychle, na paži přiložili tlakový obvaz a drželi ji ve zvýšené poloze. Je ovšem k nevíře, že se k nim přitočil další pracovník, pozoroval, co dělají, a tvrdil, že je to špatně.

„Takhle ne, dejte mu tu ruku níž než srdce,“ vykládal jim. „Rada“, která mohla Boba zabít. Byli ale rozumní a ignorovali jej.

„Udělalí jste všechno naprosto správně,“ ujišťuju je. Očividně se jim ulevilo. Teď však vidím, že Bob má hodně nízký tlak a srdce mu tluče jako zběsilé. Zcela jistě jde do šoku.

„Držte mu paži nahoře a ještě trochu víc mu ji stiskněte,“ řeknu a zavádím kanylu do druhé paže, abych na ni připojila infuzní vak s tekutinami. Ellen, nyní v roli zdravotnice, běží pro infuzní roztok do vozu. Doufejme, že se nám ho podaří do něj dostat a zvednout mu krevní tlak. Jakmile je infuze napojená a tekutina proudí, tlak se zvyšuje. Je to tak trochu jako v hadici: čím víc se plní, tím vyšší je v ní tlak. Ano, na tomto principu to funguje. Díky tekutině a kolegům, kteří mu drží zraněnou paži ve zvýšené poloze, se Bobovi krevní tlak zvyšuje, přestává se potit a pomaličku se mu vrací barva. A dokonce začíná o svém stavu vtípkovat – což je známka životaschopnosti. Dorazila záložní sanita se dvěma dalšími děvčaty, takže je obklopen ženami, jež mu věnují plnou pozornost.

„Chlapi, to mám ale štěstí, co?“ šveholí na kamarády. „Čtyři krásný kočky!“

„No, mohl jste mít větší štěstí, kdybyste si neuříznul ruku,“ povídám mu, když jej krásné kočky nakládají do vozu. Panuje dobrá nálada. Ale stále jde o naléhavý případ. Škrtidlo nemůže zůstat na místě moc dlouho, neboť celou dobu omezuje prokrvení. A protože to nemůže trvat moc dlouho, ještě pořád se počítá každá minuta.

Než vyrazíme, stihnu se rychle mrknout do místnosti, v níž došlo k úrazu. Byli jste někdy na jatkách? Všude krev: na podlaze, na stropě, na zdech. Vítejte v *Red Room*. Vzpomeňte na horor *Texaský masakr motorovou pilou* a nebudete od skutečnosti daleko. Vidím ostrý skleněný střep, o nějž se Bob pořezal: na místě, které mu proniklo do paže, je krvavá stopa, z níž je patrné, jak hluboko sklo proniklo. Podle mých odhadů je rána tak hluboká, že hrozí poškození kostí. Je to mimořádně velký kus skla.

V sanitě je Bob stále docela čilý. Ale v nemocnici, v okamžiku, kdy mu sejmou škrtidlo, opět začíná silně krváčet, takže mu ho musejí rychle vrátit. Ihned ho převážejí na chirurgický sál, aby ho operovali. Naše práce je u konce. Ovšem když jsme tam přijeli, měl vážně namále. Doplnění tekutin mu hodně pomohlo. Ale nebyly jsme to my, ale jeho kolegové, kdo mu ve skutečnosti zachránil život.

„Kdyby tomu velel ten hlupák, šli by mu příští týden na pohřeb,“ prohodí Ellen, když míříme na základnu. Ale to je pro tuhle práci typické. Objevíme se u člověka, který vypadá, jako by měl každou chvíli vypustit duši, ale s náležitým vybavením – a při dobré spolupráci všech zúčastněných – se může jeho stav obrátit k lepšímu. A nakonec máte před sebou muže, který s vámi vesele flirtuje. Stává se to i v jiných profesích?

*Přeložila Kateřina Orlová*